

LBRIS

We know
books

CĂĂLIN MOROȘANU

FILOSOFIA ÎNVIŢĂTORULUI

Carte de dezvoltare personală

EDITOR IUSTIN PETRE

**ILUSTRĂŢII REALIZATE DE
DENISA AGACHE**

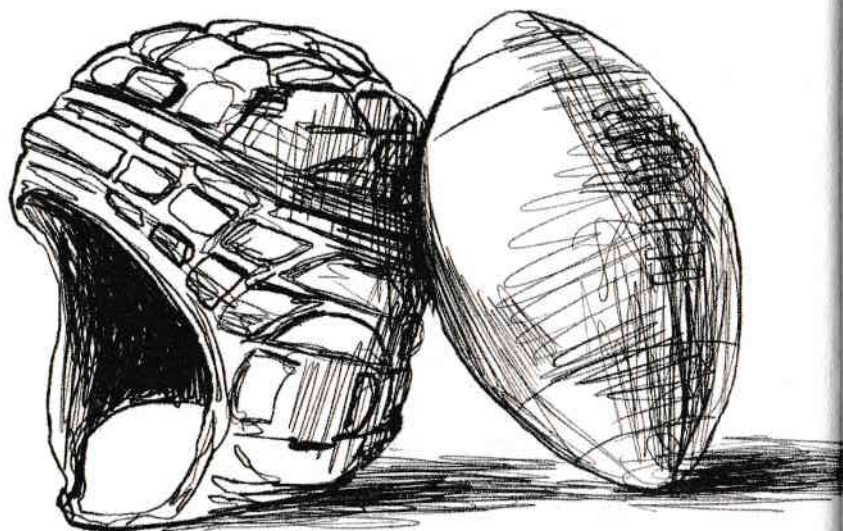
EDITURA REVISTEI

TIMPUL

2022

CUPRINS

În loc de prefață	11
I. Începutul	15
II. Origini	21
III. Copilăria	45
IV. Adolescența	57
V. Maturitatea	67
VI. Celebritatea, între vedetismul politic și vedetismul TV	101
VII. Filosofia învingătorului	131
VIII. Epilog	167
IX. În concluzie	169

Începutul

— Fugi, țărane! Iei mingea și intri ca idiotu'n grămadă! Mai dă și tu o pasă! striga la mine disperat un coechipier. Da' mna, ce să-i ceri, cui să-i ceri? Pe-acolo, pe la Grajduri, se pare că inteligența e plecată în vacanță!

Cam așa începea „cariera” mea de sportiv, într-o echipă de rugby la oraș. Eram un copil durduliu, cu părul roșu ca focul (așa am căpătat porecla „Portocală”), timid, neîncrezător în forțele mele și totuși din cale-afară de orgolios și supărăcios cu cei care mă luau de fraier sau care nu-mi arătau niciun fel de respect.

M-a chinuit teribil, multă vreme, sentimentul de inferioritate pentru că mă exprimam mai greoi decât ei, orașenii get-beget. Mă dominau prin cuvinte, prin accent, prin gesturi, prin superioritatea de *rasă urbană* afișată în plăcerea nemăsurată de a mă trimite cât de des posibil acasă, în pădure, la Grajduri.

Pe unii umiliința îi doboară. Dar pe mine m-a ajutat să mă descopăr. Să caut în sinea mea acel *ceva*, acea sămânță bine tănuită în pământul sufletului care va trebui să încolțească odată și odată, să iasă la iveală și să-i uimească pe toți!

— *Chiar dacă orașul acesta mă umilește acum, eu, când voi fi mare, voi cuceri o lume întreagă!*

Nu vă mint! Cât eram de mic, în sinea mea eram convins că pot să construiesc din viața mea *un destin*, chiar dacă aveam pe atunci frustrările mele, chiar dacă eram rănit zi-de-zi de „vorbele de duh” ale colegilor sau coechipierilor mei.

Să fie frustrarea unul dintre motoarele importante ale succesului nostru în viață? Oare din cauză că cei din jur ne rănesc prin disprețul lor, în copilărie sau în adolescență, facem ulterior tot ce ne stă în putință ca să (ne) demonstrăm cine suntem și ce putem?

Rugby-ul a fost începutul vieții mele sportive. După părerea mea, un *sport de golani* practicat de *gentlemanii*. M-a ajutat mult în cariera mea de luptător. În primul rând, dacă nu făceam rugby, n-aș fi avut musculatura gâtului atât de bine dezvoltată. Fără un gât gros, în competițiile kickboxing n-aș fi rezistat așa de bine la loviturile încasate. În al doilea rând, rugby-ul m-a învățat de mic să fac față suferințelor fizice, fără să crâcnesc. Îmi amintesc antrenamentele la bustul gol, la minus 15 grade (de unde mi se trag crizele de frig de care sufăr și astăzi uneori); loviturile încasate din toate părțile când ne împingeam în grămadă; bătaia generală de la *derby-urile*

locale; *stamff*-urile pe care le primeam în plin când intra câte un *animal* de 120 de kilograme în mine. Și, în plus, nu voi uita cât voi trăi, dușurile reci de la internat, în toiu iernii, pentru că apa caldă era o raritate la internatul liceului CFR din Iași, în acele vremuri.

Antrenamentele și meciurile de rugby erau dure. Spre exemplu, nasul meu spart nu e dintr-o luptă în ring, cum crede toată lumea, ci de la un *stamff* luat în plin la un meci de rugby, cu echipa Sucevei! Abia împlinisem 16 ani. Îmi țâsnise sângele șiroaie pe ambele nări. Dar trebuia să continui meciul. Nu mă lăsa ambiția să abandonez. Singura soluție a fost să-mi înghit sângele ca să mai pot respira pe gură, cât de cât. Așa că, dragi prieteni, să nu mai credeți legendele care vântură povești teribile cu antrenori care sparg nasurile bieților sportivi, din sadică plăcere, când beau și ei câte un pahar cu apă - și-atunci poc!, îi tuflește antrenorul una zdravă peste pahar și îl lasă plin de sânge și cu nasu' spart. Povești pentru copii!

Origini

FAMILIA MEA

Mulți ar putea crede că am avut o copilărie lipsită de griji. Asta și pentru că, prin natura mea, întotdeauna am afișat o imagine optimistă a unui om vesel și liber. Însă, adevărul este că situația familiei mele a fost una modestă.

Dorința arzătoare a părinților era să fim educați pentru că educația îți deschide orizonturile și îți oferă șansa de a-ți atinge potențialul maxim în viață. Adică să fructifici în viața asta tot ceea ce ești capabil și înzestrat să faci.

Cred că mama a avut o copilărie mai grea decât a mea și a fratelui meu. A muncit cot la cot cu părinții ei în gospodărie, apoi și-a ros coatele pe băncile Școlii Pedagogice din Bârlad, a trecut prin experiența dură a internatului și s-a întors învățătoare, tot în satul de baștină, Dănești. A locuit în casa părintească și a avut parte în continuare de capriciile bunicilor mei. Nu cred că a fost fericită acolo. Poate că puținele clipe de bucurie le-a trăit atunci când l-a întâlnit pe tatăl meu. Fusese detașat tehnician silvic în satul Dănești, ca șef al bunicului. S-a îndrăgostit de mama și după patru ani s-au căsătorit.

Când tata a fost promovată la Ocolul Silvic din Grajduri, a trebuit să plece din Dănești, cu toată familia. Înclin să cred că pentru mama a fost ca o eliberare, în orice caz, o mare ușurare.

A obținut prin transfer un post de învățătoare în Cărbunari, un sat din comuna Grajduri, județul Iași.

Prietene, nici nu știi câtă bucurie îmi face să vorbesc despre mama! Parcă aș vorbi despre o zeiță. Acum când îți povestesc despre

mama, parcă înțeleg mai bine iubirea lui Iisus pentru omenire. Îmi simt sufletul cum trece prin cele mai variate stări: de la revoltă, neputință, compasiune, până la bucurie înaltă și dragoste nețărmată. Parcă aș vrea să fi fost alături de mama și înainte de a mă fi născut, ca s-o ajut. De aceea îți spun că iubirea extraordinară pe care o simt pentru ea, nu poate fi explicată decât prin iubirea lui Hristos pentru omenire.

Mama putea fi directorul școlii din sat, putea fi chiar și inspector școlar, putea fi orice și-ar fi dorit, dar a refuzat pentru că și-a dorit liniște și a vrut să se bucure și să petreacă cât mai mult timp cu noi. Cu toate acestea nu a vrut să mă aibă elev în clasa ei, m-a dat la alt învățător, ca să evite discuțiile inutile și eventuale acuzații de părtinire sau regim preferențial.

O iubesc pentru că ne-a iubit nespuse de mult și pe mine, și pe fratele meu; sacrificiul pe care l-a făcut pentru noi este definiția completă a cuvântului *femeie*! A sacrificat totul pentru noi: tinerețea, bucuriile vieții, și-a îngropat visurile – ar fi putut să ajungă și un apreciat interpret de muzică populară. Îmi vine să plâng când scriu aceste rânduri.

La Cărbunari, ce Dumnezeu să faci, când cea mai înaltă *virtute* a oamenilor era alcoolul?! Mama se ocupa de educarea copiilor lor, iar ei înfundau cârciuma, până târziu, în noapte. Era la începutul carierei. Mi-a povestit că a răzbit-o revolta și a dat buzna peste ei în toiul distracției, să le bată obrazul. Care mai de care au sărit să o „cinstească” cu câte un pahar de țuică. Toți sătenii o cunoșteau.

— *Nu vă este rușine, bețivanilor? a reacționat mama. Ce fel de părinți sunteți? Ce să învețe copiii voștri de la voi? Decât să topiți banii pe alcool, mai bine le-ați cumpăra caiete copiilor! Săpun, să se spele pe mâini și pe cap, că-s plini de păduchi din cauza nesimțirii voastre!*

Au rămas toți cu gura căscată; *Moroșanca* le venise de hac. Atunci și-a câștigat pentru totdeauna respectul în sat. Era o femeie puternică, cu principii solide. Îți spunea verde în față ce avea de spus.

Copiii o iubeau pentru blândețea ei și știu că multora le-a schimbat destinul pentru că aveau toate șansele să ajungă ca părinții lor.

Dacă astăzi respect femeia, o respect pentru că o privesc prin prisma mamei mele.

TATA. PRINȚ ȘI CERȘETOR

A fost un moment de cumpănă în familia noastră când tata și-a pierdut slujba. O iubesc pe mama și din acest motiv: nu l-a părăsit. A rămas lângă el și a luptat în condiții extrem de dificile pentru familie, pentru copiii ei. Ar fi putut să-l părăsească pe tata, să își vadă de viață, chiar dacă nu i-ar fi fost ușor să o ia de la capăt cu doi copii după ea. Dar mama a acceptat situația și ne-a cărat pe toți în spate de una singură: a suportat cheltuielile noastre pentru cămin, pentru transport, bănuții ăia de buzunar, de care aveam nevoie. Casa în care ne-am mutat era un adevărat șantier. Avea nevoie urgentă de reparație, deci interveneau și alte cheltuieli.

Acum îmi iubesc mult tatăl, nespus de mult, chiar dacă în copilărie era mult prea autoritar cu noi, ceea ce mi-a provocat multă suferință. Tatăl meu a fost... Hm... Știi sintagma „Prinț și cerșetor”? La începutul căsniciei s-a purtat ca un prinț ca un mama. Dar când omul ajunge șef, acolo sus, se comportă ca atare și în familie. Cine spune că nu-i adevărat și că funcția nu l-a schimbat deloc, minte frumos.

Chiar dacă autoritatea tatei ne mai aducea lacrimi pe obraz, zilele treceau în oarece liniște. Dar așa cum v-am spus, totul avea să se schimbe însă în momentul în care tata a fost concediat. Am fost nevoiți să ne mutăm de la cantonul silvic, într-o casă neterminată cu cinci camere, însă în doar două dintre ele se putea locui. Eu dormeam cu mama într-o cameră, iar frățiorul meu dormea cu tata, în cealaltă. Îmi amintesc că în prima iarnă a fost al naibii de frig, pentru că nu reușiserăm să terminăm soba. În fine, au fost vremuri grele, foarte grele. Iar toate chestiile astea îți afectează moralul. Dacă nu ai un psihic tare, la un moment dat ți se pare că totul se prăbușește în jurul tău.

Știi că povestea mea putea fi ambalată frumos: când spui că uite, tatăl tău e tehnician silvic, mama ta învățătoare... sună bine! Dar când începi să despachetezi amintirile, parcă nu mai par la fel de frumoase. Dimpotrivă, e ca atunci când, decojind o ceapă și ajungi la miezul ei, începi să plângi...